

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: **G. K.**, narozen dne X,
státní příslušník Gruzie,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. OAM-717/ZA-ZA12-ZA20-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný porušil § 3

zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Zároveň žalovaný nepřihlížel ke všemu, co během řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu), a v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně neuvedl, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobce uvedl, že § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle nějž žalovaný zamítl jeho žádost, nezbavuje žalovaného základních procesních povinností. Žalovaný zcela opomenul subjektivní aspekt věci, neboť nezohlednil, že žalobce odjel ze země původu kvůli svým finančním potížím, což žalovaný nemůže automaticky považovat za důvod k zamítnutí žádosti. Nedostatek peněz v případě žalobce vede ke krizové životní situaci. Žalobce považuje za logické, že nefunkční zastupitelský orgán České republiky v kombinaci se společenským systémem zcela orientovaným na zisk a peníze produkuje osoby, jež v hrůzném sociálním postavení migrují za vidinou získání finančních prostředků k uživení sebe a svých rodin. Při aplikaci § 16 zákona o azylu je nutné vždy posuzovat míru přiměřenosti těchto dopadů na osobu žadatele s ohledem na následky, které toto ustanovení pro žadatele (žalobce) má. Úkolem žalovaného je vzít v potaz veškeré relevantní informace a posuzovat žádost v celé své šíři.

3. Podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků je jedním z definičních prvků pojmu uprchlík pojem „opodstatněné obavy z pronásledování“. Vzhledem k tomu, že obavy v sobě nesou subjektivní i objektivní aspekt, je nutné brát při rozhodování v potaz oba. Dle Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků (dále jen „příručka“) lze dovodit, že stanovení právního postavení uprchlíka bude v první řadě vyžadovat spíše vyjádření žadatele, nežli úsudek o situaci v zemi jeho původu. Žalovaný subjektivní aspekt věci naprosto pominul. Žalobce popsal své obavy z hrozeb souvisejících s návratem. Popsal také, jakým způsobem pronásledování započalo. Žalovaný k nim však nepřihlédl. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě neztotožnil se žalobcem uvedenou argumentací. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí, neboť žalobce jako jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde neměl práci, finanční prostředky a neměl kde bydlet. Přicestoval sem za účelem práce, neboť v Gruzii je těžká ekonomická situace a není tam práce. Při zdejším pobytu žalobce pracoval měsíc v Ž, ale tam práce již skončila. Nechtěl se vrátit do vlasti, neboť zde chtěl vydělat nějaké peníze. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl. Žalovaný za účelem vydání rozhodnutí shromáždil potřebné podklady, o čemž informoval žalobce. Žalobce odmítl možnost se s nimi seznámit. Žalovaný považuje za dostatečně objasněné, že důvodem pro podání žádosti je špatná ekonomická situace v Gruzii a snaha najít si práci zde. Institut mezinárodní ochrany však nemůže sloužit k řešení pobytové otázky cizinců (žalovaný pro podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46). Z toho důvodu byla žalobcová žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, což žalovaný považuje za zákonné. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.
6. Žalobce podal dne 12. 8. 2019 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky přicestoval letecky. Je gruzínské národnosti a pravoslavného vyznání.

7. Dne 15. 8. 2019 s ním byl proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se rozhodl opustit vlast v dubnu 2019, neboť si chtěl najít práci a vydělat peníze. V Gruzii je těžké si najít práci, a pokud je, je špatně placená. České pracovní vízum si vyřídil z důvodu, že mu kamarádi poradili, že jsou zde dobré podmínky. Pracoval v Ž na poli, kde sbíral okurky, a v Praze na stavebách. V Ž skončil práci na poli, protože byla fyzicky náročná. Když začal pracovat na stavebách v Praze, bylo mu sděleno, že k výkonu takové činnosti nemá oprávnění. Zalekl se, že by ho mohla kontrolovat policie, tak práci ukončil. Vzhledem k tomu, že neměl práci, peníze, ani kde bydlet, požádal o mezinárodní ochranu dříve, než mu vypršelo pracovní vízum. Uvedl, že neměl problémy s vycestováním z vlasti. Finanční prostředky na cestu (asi 800 euro) si půjčil od známého. V Gruzii ve vesnici K žijí jeho rodiče a dva mladší bratři. Na území Evropské unie žije pouze jeho babička, a to v Řecku. Žalobce má vystudovanou obecnou střední školu. V Gruzii před jeho odjezdem si práci hledal sám nebo za pomoci známých. Pracoval příležitostně na stavebách, kde byl velmi nízký výdělek. Stablnější práci se mu nepodařilo najít. Krom nedostatku financí neměl v Gruzii žádné jiné potíže, ani problémy s policií. Obával se, že ve vlasti by nenašel dobrou práci. Od pobytu v České republice očekával, že si zde najde práci a pomůže své rodině. Rodinu musí podporovat, neboť bratři jsou malí a otec s matkou nepracují. Je si vědom, že jako žadatel o mezinárodní ochranu nesmí 6 měsíců legálně pracovat, chtěl si najít práci v rámci pracovního víza. Dále nechtěl uvést žádné další skutečnosti, jež by žalovaný měl vzít v potaz pro účely rozhodování o mezinárodní ochraně. K žádosti nedoložil žádné další dokumenty.
8. Součástí správního spisu jsou informace o zemi původu zpracované odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v červenci 2018 a dubnu 2019. Z nich plyne, že Gruzie je bezpečnou zemí ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť centrální vláda má pod kontrolou téměř celé území Gruzie, kromě oblastí Abcházie a Jižní Osetie, jež vytvořily paralelní státní strukturu a jsou závislé na Ruské federaci (*de facto* pod její kontrolou). V Gruzii jsou dodržována lidská práva. V posledních letech vzrůstá v České republice počet žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z Gruzie (např. v roce 2018 to bylo 169 žadatelů, k 17. 4. 2019 již 75 žadatelů). Mezinárodní ochranu v České republice získali v roce 2018 formou azylu dva žadatelé, formou doplňkové ochrany jeden žadatel. Gruzie je organizací Freedom House hodnocena statusem „částečně svobodná“. Krom separatistických oblastí splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu pro zařazení na seznam takových zemí.
9. Dne 19. 9. 2019 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Žalovaný v něm shrnul dosavadní průběh řízení a obsah protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ještě před vypršením pracovního víza je špatná ekonomická situace v Gruzii a snaha najít si zde práci. Konstatoval, že žalovaný je státním příslušníkem Gruzie, přičemž podle § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „prováděcí vyhláška“), Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o azylu. Vyšel z nashromážděných podkladů a uvedl, že v Gruzii obecně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Okomentoval

politickou situaci v zemi a uvedl, že centrální vláda nemá pod kontrolou separatistická území závislá na Rusku. I přesto v Gruzii neprobíhal ozbrojený konflikt, od konfliktu s Ruskou federací v roce 2008 udržují obě strany příměří. Gruzínští občané mohou podávat stížnosti ke státnímu zastupitelství, případnými pochybeními státních orgánů se zabývá i ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Uvedl, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalobce má v případě jakýchkoliv problémů v jeho vlasti možnost využít ochrany kompetentních orgánů. Žalobce jako jediný důvod žádosti pro azyl uvedl špatnou ekonomickou situaci ve vlasti a snahu najít si zde práci. Institut mezinárodní ochrany však neslouží k řešení pobytové otázky cizinců (shodně rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46). Žalobce dle svého vlastního tvrzení požádal o mezinárodní ochranu pouze z důvodu, že neměl práci, finanční prostředky ani kde bydlet. Z toho důvodu žalovaný shledal naplnění podmínek dle § 16 odst. 2 zákona o azylu a žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

10. Dne 4. 10. 2019 bylo žalobci předáno napadené rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek procedurální směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 15. 8. 2019, dopadá na toto řízení, včetně řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, procedurální směrnice, a ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije.
13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, protože účastníci řízení s takovým postupem vyjádřili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Posouzení věci krajským soudem

14. Žalobce uvedl, že žalovaný porušil základní zásady správního řádu, nezohlednil skutečnosti ve prospěch žalobce a nevycházel ze správně zjištěného skutkového stavu, neboť

nehodnotil subjektivní pohled žalobce na to, zda je, či není uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce popsal, jakým způsobem vznikly jeho obavy, jaké hrozby se při návratu do vlasti obává a jakým způsobem pronásledování ve vlasti započalo. Dále žalovaný podle žalobce postupoval nesprávně, když automaticky zamítl jeho žádost pouze z toho důvodu, že žalobce odjel ze země původu pro své finanční potíže.

15. Soud všechny uvedené námitky posoudil a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Dle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí; seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.

17. Zákon o azylu u zjevně nedůvodných žádostí počítá s konceptem tzv. bezpečné země původu (§ 16 odst. 2 zákona o azylu). Definici tohoto pojmu lze nalézt v citovaném § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žadatele pocházející z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu, neboť podstatou tohoto konceptu je nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice bezpečné země původu splňuje. Základem vnitrostátní úpravy je procedurální směrnice.
18. Dle odst. 40 věty druhé odůvodnění procedurální směrnice pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak. V souladu s odst. 46 odůvodnění procedurální směrnice mohou členské státy bezpečnost země posuzovat případ od případu nebo označit zemi jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí. Dle čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice se hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, zakládá na řadě zdrojů informací, přičemž toto

ustanovení dále příkladmo vyjmenovává některé tyto zdroje. V souladu s Přílohou I procedurální směrnice pak mají členské státy při určení bezpečných zemí původu hodnotit: rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují; dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení; dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy; systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod. V samotné procedurální směrnici se však upozorňuje na to, že hodnocení, z něhož označení země původu jako bezpečné vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými (odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).

19. Česká republika přijala vnitrostátní seznam bezpečných zemí původu. Ten obsahuje prováděcí vyhláška. Podle § 2 bodu 7 prováděcí vyhlášky považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Gruzii (s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie). Jelikož prováděcí vyhláška uvedenou zemi výslovně označuje za bezpečnou zemi původu, nemusel žalovaný zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie jako země původu. Žalovaný (předkladatel vyhlášky) v odůvodnění návrhu vyhlášky konstatoval, že v uvedených zemích obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU nebo k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konkrétně Gruzie byla podle citovaného odůvodnění do vnitrostátního seznamu bezpečných zemí původu zařazena na základě zdrojů několika institucí a organizací, jako jsou Amnesty International, Evropská služba pro vnější činnost (EEAS), Evropská migrační síť (EMN), Freedom House, Ministerstvo zahraničních věcí USA, OSN a UNHCR. Dále odůvodnění návrhu vyhlášky mimo jiné obsahuje výčet základních smluv o lidských právech, jichž je Gruzie smluvní stranou, a základní charakteristiku země z hlediska lidských práv (včetně azylového systému a konstatování o nemožnosti uložení trestu smrti).
20. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze státu, který za bezpečnou zemi původu nelze považovat. Že by Gruzie nebyla bezpečnou zemí původu žalobce v žalobě ani nerozporoval. Nicméně soud k tomu konstatuje, že členské státy mají povinnost přezkoumávat, zda nedošlo ke změnám situace v zemích, jež klasifikovaly jako bezpečné země původu. Přehodnocení označení Gruzie jako bezpečné země původu by se pak muselo projevit v novelizaci prováděcí vyhlášky. K takové novelizaci však nedošlo. Žalovaný tedy učinil správný závěr, že Gruzie je bezpečnou zemí původu.
21. Soud dále uvádí, že bez ohledu na výše uvedené není vyloučeno, aby v řízení o udělení mezinárodní ochrany konkrétní žadatel (žalobce) prokázal opak, tedy že v jeho případě podmínky stanovené § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu nejsou naplněny, a nelze tak zemi jeho původu považovat za bezpečnou zemi původu. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu existuje oprávnění žalovaného zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Pokud členský stát

označí některou zemi za bezpečnou zemi původu, uplatní se vyvratitelná domněnka, že tato je pro daného žadatele o udělení mezinárodní ochrany bezpečná (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). Je pak na žadateli (žalobci), aby prokázal, že v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze, tedy že právě v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou (srov. odst. 40 odůvodnění procedurální směrnice). K tomu musí žadatel předložit závažné důvody (srov. čl. 36 odst. 1 procedurální směrnice), jimiž ve vztahu k individuálním okolnostem svého případu zpochybní existenci jednotlivých charakteristik bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Jen tak může dojít k vyvrácení uvedené domněnky, v důsledku čehož označení jeho země původu jako bezpečné již není směrodatné (srov. odst. 42 odůvodnění procedurální směrnice).

22. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene a břemene tvrzení ve vztahu k žadatelům. Tím se situace, kdy je aplikován koncept bezpečné země původu, liší od obecných pravidel řízení o udělení mezinárodní ochrany. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je pak povinností žadatele nejen tvrdit azylově relevantní skutečnosti, ale zejména tato tvrzení prokázat (shodně rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení však žalobce nedostál.
23. Žalobce se omezil na stručná tvrzení o porušení základních ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Tvrzení konkretizoval jediné tím, že uvedl, že žalovaný nepřihlédl k jeho subjektivně vnímané hrozbě v případě návratu do země a „*jakým způsobem pronásledování v zemi původu započalo*“. Během správního řízení pronásledování nezmínil a nyní ho nikterak nekonkretizoval. Během správního řízení uvedl, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha vydělat peníze a podpořit rodinu v Gruzii. Žádné další okolnosti pro udělení mezinárodní ochrany žalobce ani náznakem nezmínil. Jak správně uvedl žalovaný, institut mezinárodní ochrany neslouží k řešení pobytové situace žalobce. To platí v nyní projednávané věci tím spíše, že z napadeného rozhodnutí (i výpovědi žalobce) plyne, že žalobce disponuje pracovním oprávněním. Žalobci se nepodařilo tvrdit, tím spíše prokázat, že by v jeho konkrétním případě Gruzie nebyla bezpečnou zemí. Neunesl tedy výše zmíněné důkazní břemeno, neboť se mu nepodařila vyvrátit domněnku, že země původu je pro něj bezpečná. Žalovaný tak vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu a ze všech podkladů, jež měl pro své rozhodnutí k dispozici a které lze vzhledem k aplikaci konceptu bezpečné země původu a absenci jakéhokoliv žalobcova tvrzení o nebezpečí pronásledování či hrozby vzniku vážné újmy považovat za dostatečné. Žalovaný své rozhodnutí náležitě odůvodnil.
24. Soud s ohledem na čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice přihlédl i k aktuální situaci ke dni vydání svého rozhodnutí. Vycházel přitom ze skutečností, které mu jsou známy z úřední činnosti (rozhodování o jiných žalobách gruzínských občanů proti rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany). V roce 2019 proběhly v zemi původu žalobce protivládní a protiruské protesty, poklesla důvěra občanů v některé státní instituce. Tyto okolnosti ovšem nijak nesouvisí s žalobcovým případem, neboť ten nevypověděl, že by se jakkoliv politicky angažoval, veřejně projevoval své politické názory, nebo opustil zemi původu kvůli jednání státních institucí. Soud tedy neshledal, že by po vydání napadeného rozhodnutí došlo k takovým změnám, pro něž by nebylo možné považovat zemi původu

žalobce za bezpečnou.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a ani nevyšla najevo žádná vada řízení, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. července 2020

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce